

DETEKTIVNÍ ROMÁN

**DIAGNÓZA:
NÁHLÁ SMŘT**

Jan
Cimický

Diagnóza: Náhlá smrt

PRAHA 2005

Jan Cimický: Diagnóza: Náhlá smrt

Vydání první.

Copyright © 2005 Jan Cimický

All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a. s., Křížíkova 16, Praha 8, www.baronet.cz
v roce 2005 jako svou 975. publikaci.

Přebal a vazba © 2005 Ricardo a Baronet.

Ilustrace na přebalu © 2005 Richard Carrasco.

Odpovědná redaktorka Zdeňka Grigarová.

Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.

Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 80-7214-752-8

BARONET

Praha 2005

Jan Cimický

Diagnóza: Náhlá smrt

1.

Upřímně řečeno Paul Maigret neměl důvod k tomu, aby se cítil nějak stísněně, vlastně se mu zatím všechno dařilo. Splnil se mu klukovský sen, pracoval na pařížské kriminálce a podařilo se mu úspěšně zasáhnout už v několika případech. Kolegové si ho sice kvůli jménu často dobírali, ale brzy si přivykli na to, že i pouhé jméno může být klíčem k řešení záhad.

Uběhl skoro rok od okamžiku, kdy se poprvé objevil v rohové kanceláři komisaře Morelona na nábreží Zlatníků a kdy se poznal se Sylvii. Možná že právě v tom byl skrytý důvod jeho nejistoty.

Žili spolu v tom malém bytečku u střechy na náměstí Contrescarpe a vlastně jim to docela vyhovovalo. Ale před měsícem přišla Sylvie s novinkou, dostala nabídku, která se neodmítá: roční stipendium na prestižní vysoké škole v Quebecu, v Montrealu.

„Budu ti mailovat a telefonovat,“ slibovala. Snad měla trochu strach, že to nebude Paulovi vyhovovat a že by mohl být proti. Ale taková možnost!

Paul se snažil tvářit naprosto vyrovnaně, s kamenným výrazem hráče pokeru. Jenže veselo mu z té zprávy nebylo. Navykl si za tu dobu na určitý stereotyp, a hlavně, měl Sylvii blízko, mohl si s ní povídat, radit se, když si nebyl jistý. Hrozně si na ni zvykl! A měl ji rád, i když to nijak nezdůrazňoval. A najednou zase prázdná! Nic podobného ho nenapadlo, nepočítal s tím.

„Kdy odjedeš?“

„Musím brzy, asi teď, v srpnu...“

Nechtěl vypadat jako nepřející žárlivec, ale bylo mu v tu chvíli hořko a cítil, jak ta hořkost stoupá do hrdla. Měl ovšem svou hrdost a dával si záležet, aby na něm nic nepoznala.

Patnáctého srpna ji byl vyprovodit na letišti a od té chvíle se vracel do prázdného hnízda, kde mu strašně chyběla. Vlastně se tam snažil zdržovat co nejmíň a byl vděčný za každou záminku, která mu to dovolovala.

„Copak je s vámi, pane Maigrete? Něco se vám stalo?“

Patron z bistra na rohu ulice Pot de fer měl dobrý pozorovací talent. Když se Paul přestal kontrolovat, a to se nad sklenkou vína stává, vypadal zasmušile, tvář jako by povadla a těžko mohl vyprávět, že mu nic není. Ostatně možná že v podstatě na takovou otázku čekal, že přivítal zdvořilý zájem, aby mohl tak bez okolků vypovědět, co ho trápí. A kde jinde než v hospůdce, kam všichni odnášejí své starosti, aby je tu utopili každý po svém. Taková typicky pařížská psychoterapie!

„Starosti? A nebo počkejte, že je v tom ženská! Jasně, ta příjemná dívka, co jste s ní sem občas chodíval, co?“

Zatracený Michel! Všichni štamgasti mu tak familiárně říkali, a kdo ví, jestli někdo vůbec znal jeho příjmení. Byl to prostě Michel...

„Uhodl!“

Hospodský se zastavil u jeho stolečku a ztišil konspirativně hlas.

„Netrapte se, žádná ženská za to nestojí, můžete mi věřit, já jsem po třetí ženatý...“, a ještě trochu ubral na síle hlasu, „...jste mladý, pohledný, zdravý... a navíc Maigret!“

Paulu Maigretovi tahle pochvala vehnala do tváře trochu barvy a dokonce se usmál.

„Víte, neopustila mě docela, jenom odjela na stáž za oceán. Je týden pryč a já se tu tak potácím, připadám si jako blbec...“, přiznal se upřímně. „Doma nemám stání,

jako by mě tam něco pořád popichovalo, jsem raději v práci, jenže někdy taky musím jít spát. Už na sebe mám vztek.“

„Jo, jste prostě moc citlivej, to já znám. Ale časem se všechno srovná, uvidíte! Jde jenom o zvyk. Za pár dnů vám to přijde normální a začnete se bavit jako dřív.“

Paul pokrčil rameny. Na jednu stranu to všechno chápal a bral, na druhé straně si ovšem připadal jako odstrčené dítě. A trochu Sylvii zazlíval, že jí to asi vůbec nevadí, a možná ji ani nezajímá, jak on kvůli ní trpí!

„Teď byste si měl najít nějakou zábavu, abyste přišel na jiné myšlenky, prostě něco za něco, rozumíte? Hrajete petangu?“

Maigret vídal skupinku mužů, která si hrávala na prostranství pod platany na náměstí Monge, skoro každý večer, když se vracel. Někdy se dokonce zastavil a chvíli je pozoroval, s jakou chutí a vervou házejí kovové koule a hádají se při tom, jako by na tom záležel osud světa. Sám to ovšem nikdy nezkoušel, vlastně ani neznal pravidla.

„Tak co, hrajete?“ dorážel patron, „ale co na tom, však se to naučíte snadno, není to nic těžkého ani namáhavého, svede to i dědek Lemarche!“

Dědkovi Lemarchovi bylo asi devadesát, byl živou kronikou rue Mouffetard a všichni se na něho odvolávali jako na jasnou autoritu. Upřímně řečeno, byl na svůj věk skutečně obdivuhodně svěží. Dopoledne procházel tržištěm u svatého Medarda, klábosil s trhovci a odpoledne si chvilku zdříml a zašel se projít do Lucemburské zahrady. Nejvíce ovšem Maigreta ohromovala jeho paměť. Ve svém věku se uměl soustředit a přesně zařadit některé události, až z toho přecházel zrak.

„Snad bych to taky dokázal...“, připustil Maigret, a jak se zdálo, jeho souhlas hostinského Michela zjevně potěšil.

„Výborně, to je slovo chlapa! Mám dvoje nádobičko, jedno vám půjčím a hned zítra vyrazíme. Nechám to ta-

dy ženě a dovedu vás tam, abyste se seznámil s ostatními. Pak už budete chodit v pohodě sám. A až skončíte, stejně sem všichni chodí na víno. Mimochodem, není to náhoda, protože já vozím víno z Lézignanu a mám nejlepší sudy „Bergeracu“ a „Entre deux mers“. To je moje silná stránka, sklepy! Kdepak, žádná lednice víno neuchová. Sklepy, to je nejdůležitější! A vůbec, pojďte, dám vám něco ochutnat, na mě...!“

Maigret nestačil ani odpovédět a patron někde zmizel, nechal být ostatní hosty a ani nereagoval na jejich volání. Teď měl v hlavě něco jiného! Nakonec, všichni tu byli tak trochu domácí a kdo by se rozčiloval?

Kdo by někam spěchal? Vždyť ta nádherná atmosféra v hospůdce na rohu ulice byla pověstná svou pohodou.

Vrátil se za chvilku a držel v ruce zavoskovanou láhev, na níž ani nesetřel pavučiny. Na první pohled měla svou dost dlouhou historii. A patron mířil rovnou k Maigretovi, jako by neviděl nikoho jiného. Ostatně od prvního okamžiku, co se s mladým Maigretem poznal, měl pro něho mimořádnou slabost...

S rozkoší a obřadně nasadil vývrtku, a když se ozval typický zvuk vytahovaného špuntu, nasadil výraz, který se dá těžko popsat. I všichni přítomní, štamgasti a přátelé, pocítili, že nastává významný okamžik, že se děje něco zcela mimořádného, a jejich oči se upřely k patronu Michelovi. Ten se tvářil slavnostně a s obřadností obvyklou u královského dvora nalil za naprostého ticha do dvou sklenek rudou tekutinu. Chvilí se na ni jen tak němě zadíval a pak ji zamilovaně zvedl proti světlu, zadíval se na ni a sklenku donesl k ústům. Byl nesporně víc než spokojen.

„No, prosím,“ pobídl Paula Maigreta, „co tomu říkáte?“

Paul Maigret nebyl žádný znalec, doma, v Bretani, se pila vždycky spíš kořalka, voňavý calvados a víno jen zřídka. Jenže tady, v Paříži, bylo ochutnávání vína slavností a každý začátečník pochopil, že bez fajnšmekrov-

ství vína nemůže uspět. I při každém obědě nebo večeři se hostitelé předháněli ve výběru vína a mladému Maigretovi se to všechno motalo. Nicméně všichni předpokládali, že nositel tak slavného jména musí být dokonalý ve všech směrech, a už vůbec by je nenapadlo, že nerozumí vínu! Snažil se tedy vyhovět a předstíral úspěšně!

„No tak, co tomu říkáte?“ dorážel patron Michel naléhavě.

Paul Maigret cítil, jak se na něho upírají oči ze všech stran. Nesměl zklamat. Jenže zrovna ho nenapadala žádná dostatečně jasná formulace a nechtěl se prozradit. Polkl doušek, sešpulil rty a zavřel oči. Po neskutečně dlouhém okamžiku je zase otevřel a pohlédl na hospodského Michela.

„Ambra! Božská ambra!“ Sám nevěděl, jak ho mohl napadnout takový nesmysl. Kde se objevil? Vždyť si budou myslet, že si dělá legraci!

Ale právě naopak. Michel spokojeně zakroužil utěrkou a rozhlédl se po svém bistru, pěkně od stolku ke stolku, a setkával se s uznanými a obdivnými pohledy přítomných hostů.

Prošel kolem nich a do jejich sklenek, které se rychle vyprázdnily, odměřil malý doušek, aby i oni mohli posoudit, jaké víno na počest smutného Maigreta otevřel.

A uznané pohledy pokračovaly.

Trefil jsem se, uvažoval Maigret, nebo to dělají jako já? Ale i on přece poznal, že to víno je dobré!

„Měl jsem ho schované pro nějakou slavnostní příležitost,“ vysvětloval patron bistra „Au coin de la rue“, „ale když tady pan Maigret je smutný, nebudu přece váhat!“

Maigret zčervenál a sklopil hlavu, nechtěl, aby byl středem pozornosti, naopak, nejvíce by mu vyhovovalo, kdyby si ho nikdo nevšímal, kdyby měl klid a mohl prožívat svůj smutek i osamělost.

„Vynikající ročník! Řekl bych, že 1983... ne?“

Maigret upřel zvědavý pohled na svého hostitele a napjatě ho sledoval. Michel se rozzářil jako sluníčko.

„Ovšem, ročník osmdesát tři!“

Odhadce se sebevědomě usmál.

„Mám doma ve sklípku tři takové lahve...“

Paul Maigret to přece jen dostatečně nechápal, copak je možné, aby někdo poznal podle chuti, o jaké víno se jedná a dokonce ročník? Nedělají si z něho legraci? A jestli to tak je, pak víno má v sobě kouzlo, které ještě nestačil odhalit a měl by to udělat.

Michel mu dolil do sklenky zbytek lahodného moku a velice spokojeně se usmál. Jeho oči jako by říkaly: no tak, chlapče, neostýchej se, jdi do toho!

Paul se ještě jednou napil a začínal si uvědomovat, že víno mu nejen chutná, ale i trochu stoupá do hlavy. A jako by se mu zdálo, že všechno, co ho doposavad trápilo, začíná se rozplývat, ztrácet a mizet. Nikdo tu nikam nespěchal, nikdo tu nebyl nervózní, byla tu docela domácí pohoda a Paulovi se zdálo, že je patronovi hrozně vděčný a že by to měl dát nějak najevo. Uvnitř ho začínal hrát malý ohníček pohody.

Proč se vlastně tak trápím? Proč myslím na něco, co nemohu ovlivnit!

Donesl k ústům poslední zbyteček příjemné tekutiny.

„No tak vidíte, pane Maigrete, život je krásný, nebo ne?“

Co by na to mohl odpovědět? Vždyť v tuhle chvíli měl nádherný pocit, že se skoro vznáší, a všechno vypadalo docela jinak, než když sem přišel! A Paul se rozhlédl kolem sebe a ani neodpověděl. Ostatně co říct, když kolem je tolik spřízněných, milých duší, které mají pochopení! Bylo to zvláštní: většinu z těch lidí tady kolem neznal, možná trochu, od vidění, když se v bistru na rohu občas zastavil, dal si kávu u barového pultu a zase šel. Možná ani nevnímal, co se děje kolem. Ale najednou měl pocit, že tady jsou všichni jeho blízcí, že mu fandí a dokázali by mu pomoci. Byl to opravdu moc příjemný pocit.

Nad Paříží se vznášel pozdní večer, nebe bylo čisté a jistě na něm někde svítily i hvězdy. Večer v osvětleném velkoměstě ovšem nedovoloval, aby jejich kontury byly dostatečně zřetelné.

Pan Michel se tvářil opravdu hrdě.

„Tak zajdeme na petangu, co?“

„Ovšem, stavím se tu, až se zítra vrátím z práce... Pokud ovšem nenastanou mimořádné okolnosti... však víte...“

Tahle informace vrátila zřejmě všechno do normálních kolejí.

Patron vzal prázdnou láhev a odnesl ji do koše za barovým pultem, natočil několik piv pro žíznlivé a obsloužil nedočkavce, požadující silnou velkou kávu.

I Paulovi připadalo, že svět je najednou nějak čistší a jednodušší.

A stačí jen dvě sklenky dobrého vína. Není to snad zázrak?

Měl v tu chvíli velice sdílnou náladu. Asi by to nikdy jinak nepřiznal.

„Víte, mně je smutno...“

Zvláštní věc: suverénní chlapi, kterým je úplně všechno jasné, kteří všemu rozumějí a nedají se ničím ovlivnit, prostě tvrdí. A najednou vzhlížejí k tomu mladíkovi s chápajícím nadhledem.

Jako by se tím okamžikem uvolnilo cosi laskavého, intimního.

Na kraji terasy, která končila zároveň s obrubníkem ulice, vstal jakýsi host a zamířil rovnou k Paulovi. Poplácal ho po rameni a vzdychl.

„To víš, chlapče, nečekej, že život ti bude dělat nějaké výhody. Bude tě brát jako nás všechny, to se ví, vinnej nevinnej, všechno jedno. Jestli jsi Maigret nebo nejsi, je to jedno. Ale když jsi mezi námi, nemáš se čeho bát, protože ti vždycky pomůžeme. Jasný? My tady na Mouffu jsme jako rodina a ty už mezi nás patříš, i když o tom asi ještě nevíš...“

A rozhlédl se po ostatních.

Všichni přikyvovali, tvářili se velice vstřícně a dávali najevo, že s tím naprosto souhlasí.

Paul Maigret vstal. Cítil takovou povinnost.

„Merci, merci beaucoup...”

„Děkuji vám... opravdu díky...”

Nad tou podivuhodnou společností se snášel pomalu velmi příjemný a teplý večer. Začínaly se rozsvěcet neonové reklamy, nápisy i světla ve výkladních skříních. Celá ulice byla rázem mnohem pestřejší. Paul Maigret se zase posadil, a aby zakryl své rozpaky, začal dopíjet poslední kapky vína ze své sklenice. A právě v tom okamžiku se zpoza rohu vynořila dvojice krásných dívek, jako z první stránky módního žurnálu, a nebylo divu, že pohledy všech přítomných mužů se k nim stočily.

Dívky podrobily všechny sedící muže pozvolnému systematickému a kritickému zkoumání.

„Co jsem říkala, tamhle je,“ vykřikla s radostí tlumenně jedna z nich a ukázala na Maigreta. Zamířila přímo k němu a svou přítelkyni vlekla rozhodně s sebou.

Maigret nejistě vstal.

„Co tu děláš?“ zeptal se nechápavě. Byla to Valja, jeho kamarádka z dětství, která měla na náměstí Alma módní butik.

„Hledáme tě...“, vysvětlovala Valja potichu, jako by měla strach, že všechno, co řekne, by mohly zachytit nevhodné uši. „Tohle je moje kamarádka Dominika!“

Maigret se usmál a podal dívce ruku.

„Byly jsme za tebou odpoledne na nábřeží Zlatníků, ale řekli nám, že tam nejsi... ujal se nás asi tvůj šéf...“, vysvětlovala Valja překotně a neustále se ohlížela po své přítelkyni, jako by potřebovala, aby jí to všechno dosvědčila. Její kamarádka byla mimochodem hezká, asi třicetiletá blondýnka a mužské osazenstvo na terase na ní mohlo nechat oči. Ostatně i Valja byla velice půvabná!

Hostinskému to nemohlo jen tak uniknout.

„No prosím, on tady teskní, že je slaměný vdovec, a zatím se o něj mohou děvčata zájmem ztrhat!“ zabručel stranou, ale tak, aby ho přihlížející na terase dobře slyšeli. „Není divu, je mladý! To já v jeho letech...“

„Tak se posadte a řekněte mi, co se děje!“ vybídl Paul Valju a její kamarádku. U jeho stolku byly dvě volné židličky.

Dívky se posadily a patron vyčkával, co si objednají, nechtěl být vtravý, a tak se díval někam stranou a čekal.

„Dvakrát presso,“ řekla Valja a pro jistotu zvedla dva prsty.

„Hned to bude,“ zaradoval se patron a odběhl k barovému pultu, aby vyplnil přání mladých dam co nejrychleji.

„Dlouho jsem tě neviděl,“ podotkl Paul, „určitě někdy od silvestra...“ Oslavovali tenkrát velice divoce až do rána v jedné restauraci na náměstí Monge a byli mimořádně spokojeni. Sylvie byla s nimi. Jenže pak se začaly kupit povinnosti, byl v práci celé dny a často i noci. Možná že to byl i jeden z důvodů, proč Sylvie dala přednost stáži v zahraničí.

Valja jako by četla v jeho myšlenkách.

„Co Sylvie? Nějaké problémy?“

Pokrčil rameny. Nechtělo se mu o tom vůbec mluvit, a tím méně s nějakou cizí dívkou. Podíval se na Valju a rozhodil rukama.

„Odjela na stáž, do Ameriky!“

Valja se celá rozzářila.

„No prima! Tak budeš mít aspoň víc času na nás... Abys rozuměl, přišly jsme za tebou jako za profesionálem, za detektivem, rozumíš?“

Rozuměl, ale pořád ještě nevěděl, co vlastně po něm chtějí. Byl však Valje vděčný, že se už na nic intimního neptala. Vycítila asi, že mu to není příjemné. A Maigretovi se ulevilo.

„Dominika má kousek vedle nás, na náměstí Alma, krámek s parfémy a produkty pro krásu ženy, což tobě

určitě nic neříká. Známe se od té doby, co jsme zakotvili v Paříži,“ vysvětlovala Valja a její sousedka se jen zdvořile usmívala. „Víš, ona ti to všechno vysvětlí sama, já jsem jen doprovod!“

Bylo to už jasnější. Ta dívka, co se jmenuje Dominika a je majitelkou nějaké parfumerie, potřebuje pomoc kriminalisty. Vlastně, díky bohu! Čím víc práce Paula čeká, tím méně zbude času na přemýšlení o něčem, co člověk stejně nemůže změnit. Maigret se snažil něco vyčíst z jejího výrazu. Občas se bavil tím, že odhadoval, co mu ten druhý řekne. A stávalo se mu dost často, že to odhadl správně.

Co to asi bude? Někdo jí vyhrožuje? Vydírá? A nebo to bude nějaká citová záležitost? Rozvedený manžel a žárlivý milenec. Ale nic z toho se nezdálo pravděpodobné.

„Tak tady to máme,“ vyrušil je hostinský Michel a postavil před dívky šálky s pressem a před každého ještě skleničku s calvadosem.

„Nezůstanete na večeři? Mohl bych nabídnout čerstvého kohoutka na víně nebo hovězí steak na rokfóru...“

Valja pohlédla na přítelkyni a pak na Paula, netroufala si sama rozhodnout, ale bylo jasné, že by si něco s chutí dala. Maigret ji moc dobře znal a věděl, že Valja je štíhlá od přírody, nikoliv z nějakých nesmyslných diet, které jsou v každém magazínu pro ženy. Byla prostě živá a nenechávala se ničím ovlivnit.

„Proč ne, já sem obvykle chodívám, mám to nejbliž, a pak, mám tady protekci...“ a Maigret nenápadně mrkl na hostinského Michela. Bylo rozhodnuto.

Dvakrát steak a jednou kohout na víně. A lahvinka burgundského. Při jídle se mnohem snadněji vypráví!

Připili si calvadosem s chutí, cožpak Maigret i Valja se narodili v Bretani a měli s touhle silou zkušenosti, jenže nebohá Dominika se rozkašlala a nemohla se utišit. Patron se jen spokojeně smál, měl radost, když na

hostovi bylo vidět, jak na něho působí jeho vynikající sklep, mohl pak všude potvrdit, že v tomhle bistro se nabízí jen prvotřídní alkohol.

„Jídlo bude za chvíličku,“ ujistil sedící trojici a zmizel ve dveřích za barovým pultem, které vedly do kuchyně.

„Vy jste mě hledaly na nábřeží Zlatníků?“ ujišťoval se.

Valja zvedla hlavu a podívala se na Maigreta.

„Snad jsme ti nezpůsobily nějaké problémy? Ten tvůj komisař byl velmi příjemný a vůbec nevypadal, že by se snad na nás zlobil. Dokonce nám poradil, kde tě máme hledat!“

Maigretovi z toho šla hlava kolem. Tak komisař Morelon má přehled i o tom, kde jeho inspektor tráví večer!

Pomalou a nenápadně si prohlížel Valjinu přítelkyni a uvažoval. Co tak naléhavého je mohlo vést k tomu, aby za ním šly až do budovy kriminální policie, kterou normální Francouzi obcházejí obloukem?

Už měl na jazyku zvědavou otázku, když se na terase objevil muzikant s kytarou a foukací harmonikou, postavil se uprostřed a začal hrát. Hrál opravdu moc dobře a hovor u všech stolků ztichl. Dokonce i patron Michel vyhlédl z kuchyně a zůstal stát mezi dveřmi.

Muzikant zahrál tři skladby a pak obešel stolky se slavným kloboukem a u každého něco cinklo dovnitř. Když došel k poslednímu stolků, někdo zakřičel: Přidat! Přidat!

Kytaristu to zřejmě nijak nezaskočilo, usmál se, vzal kytaru, nasadil si harmoniku a bez váhání nabídl přídavek.

To už mu hospodský nesl svoji prémii, sklenku calvadosu!

Mladík se napil, poděkoval a zmizel někde dál na rue Mouffetard. Než obejde všechny zdejší hospůdky a vydělá si na večeri, možná na nocleh a něco k pití, bude jistě půlnoc.

„Co mu říkáte? Skvělý co? Je to cizinec, odněkud

z východu, myslím, že ze Slovenska nebo tak nějak, ale hraje jako pánbůh, má to v krvi, to se pozná...“ poznal hostinský, když jim servíroval večeři. „To víte, tady na rue Mouffetard začínala spousta slavných. Když jsme to tady se ženou otvírali, někdy v šedesátém třetím, chodíval sem takový zarostlý beatnik, hrál na banjo i na kytaru, dokonce i na píšťalu a nevím už ani na co všechno. Taky jsem mu dával večeři, aby chodil pravidelně, protože hostům se to líbilo. A jednou v létě zmizel, objevil se až na podzim. Povídám mu, co s vámi bylo, a on, že musel jet ke strýci do Alp a že tam pásł krávy. Ale naučil se hrát na fujaru... Jo, talent... Pak natočil první desku s takovou skifflovou skupinou, nějaké černošské spirituály, a začal skládat vlastní písničky. Dneska si je děti zpívají, určitě je taky znáte!“

Valja nevydržela a obrátila k hostinskému zvědavý pohled. „Kdo to byl?“

„No přece Hugues Aufray!“ Michel pyšně ukázal na zeď, kde visela zasklená a podepsaná fotografie slavného zpěváka, jak sedí na pláži, dívá se někam daleko a vedle něj klidně leží pes.

„Ten přece zpíval Santiáno! A Céline!“ vyhrkla Dominika.

„Ovšem. Taky byl tři roky na prvním místě žebříčku zpěváků, vytlačil na čas dokonce Johnnyho Hallydaye... moc příjemný člověk!“ dodal pyšně hostinský a zahleděl se láskyplně na stěnu. „Ať vám chutná, hned vám to donesu!“

Skutečně byl v mžiku zpátky i se třemi talíři.

„Máte to tam docela hezké, jako ve filmu,“ nenápadně navázala Valja na předchozí hovor. „Já jsem ještě nikdy nebyla na policii, natož na kriminálce, představovala jsem si to...“

„Jakpak?“

Valja pokrčila rameny.

„To je vlastně jedno, ale když si představím, že to není jen ‚jako‘, ale doopravdy, že honíš zločince a jsi čas-

to v nebezpečí, najednou mě mrazí v zádech. Když si člověk uvědomí, že to není žádná hra, ale že jde o život... Vzpomněla jsem si, jak ses jednou objevil v butiku celý potrhaný! Já si prostě nedovedu srovnat v hlavě, že ten můj kamarád od dětství je taková osobnost..."

„No tak, Valjo, nech toho! Jsem úplně obyčejný a nejmladší inspektor na kriminálce. Nic zvláštního. Každý řidič autobusu nebo taxíku má mnohem víc možností, že se setká s nějakým nebezpečím!“

Maigret si připadal hloupě, že ho Valja před tou neznámou kráskou tak chválí. Zdálo se mu, že slova obdivu k němu vůbec nepasují. A Valja přece neměla vůbec důvod mu lichotit, znali se opravdu tak dobře, že byli skoro jako vlastní sourozenci.

Dominika mlčela a pomalu a se sklopenou hlavou zapasila s porcí na talíři.

„Nezlobíš se, že tě s tím obtěžuju, že ne?“ zeptala se ho Valja, jako by si teprve teď uvědomila, že možná nepřišla vhod, „jen řekni, prosím, jestli se ti to nehodí, hned zmizíme..."

Paul Maigret se chtěl nechtěl usmál a jen odmítavě mávl rukou.

Valjina překotnost se s věkem vůbec nijak nezměnila! A navíc se roztomile začervenala.

„Valjo, ještě jste mi ale vůbec neřekly, o co jde! Jak mám vědět předem, že budu schopen pro vás, respektive pro Dominiku, něco udělat?“

Dominika konečně zvedla hlavu a podívala se káravě na Valju.

„Ovšem, má pravdu. Mluvíme o všem možném, jenom ne o tom, kvůli čemu ho hledáme!“ a otočila se k Paulovi, provinile zamrkala dlouhými řasami, ale bylo to velice působivé. „Jestli dovolíte, já vám to ve stručnosti povím. Třeba vám to bude připadat směšné, ale ať..."

Paul ji pozorně sledoval. Ale jak se ukázalo, ani ona nebyla o nic víc stručnější. I ona měla potřebu opakovat to, co jim lišák Morelon určitě schválně navyprávěl!

„Víte, pan komisař nám říkal, že jste z jeho mužů nej-schopnější a že vás pověřuje těmi nejdelikátnějšími případy, protože jste navíc velice jemný, citlivý, inteligentní a diskrétní...“

Možná si všimla, že Paul Maigret dokonce zčervenál. Dominika však nevypadala, že by mu chtěla lichotit, prostě jen opakovala, konstatovala. Asi to Morelon skutečně řekl!

„Omlouvám se, že vás vyrušujeme takhle v soukromí, já bych si to nikdy nedovolila, ale znáte asi Valju, nedala jinak a tvrdila, že jste tak dobří přátelé, že si to můžeme dovolit...“

„Měla pravdu, skutečně je to tak!“ potvrdil jí to Paul.

„Valja si myslela, že to spěchá a že nesmíme ztrácet čas.“

Paul Maigret ji sledoval a pokyvoval hlavou.

„Můžete být trochu konkrétnější?“

Mladá žena poněkud znervózněla a ohlédla se na Valju, jako by u ní hledala pomoc.

Ale Valja se věnovala své večeři a nic ji nemohlo od ní odtrhnout.

Dominika tedy ztišila hlas a přivřela oči, trochu se ostýchala.

„Počítám, že s tím budou i další neplánované výlohy, na penězích ale nezáleží. Neohlížejte se na nic!“ A vylovila z kabelky šekovou knížku, jako by chtěla dokázat, že to, co říká, myslí vážně.

„Není třeba,“ zarazil ji stejně diskrétně Maigret, „ale já ještě pořád nevím, co se stalo, co potřebujete. Proč to všechno tak spěchá?“

Dominika se opět zoufale podívala na Valju a pak na Maigreta, pokrčila rameny a hlava jí trochu poklesla.

„Jsem tu kvůli své starší sestře. Najednou zmizela. Nemám o ní žádné zprávy, neozvala se. Chci ji prostě najít, nelíbí se mi to a bojím se, že se jí něco stalo...“

Maigret zavrtěl nedůvěřivě hlavou.

„To myslíte vážně?“

„Naprosto.“

„A kolik je té vaší sestře?“

„Osmadvacet.“

Paul Maigret nechtěl být nezdvořilý, Dominika byla přece přítelkyně Valji, ale tohle? Kdyby každý, kdo nemá zprávy o svém blízkém, přišel na kriminálku a chtěl by, aby dotyčného nebo dotyčnou našli, nedělali by nic jiného! Bylo mu jen divné, že je Morelon rovnou nevyhodil!

„Já vím, že vám to připadá praštěné, říkála jsem to Valje, ale ona trvala na tom, že to musíte vědět!“ vysvětlovala Dominika.

Valja přikyvovala zaujatě na souhlas a sledovala Maigreta velmi pozorně.

„Abych byla konkrétní, moje sestra Marie se z ničeho nic ztratila, ale ne z domova! Oznámili mi to před měsícem z Armentieres. Léčila se tam v sanatoriu, mívala totiž deprese a tam jí to vyhovovalo. Bývala hodně nervózní, a když na ni padla deprese, nedokázala se ani o sebe postarat, jen ležela v posteli a ani nevstávala. Ale když deprese přešla, byla docela normální, jako vy nebo já. Nikdo by na ní nic nepoznal.“

„Myslíte tím to známé armentierské specializované zařízení?“ zeptal se Maigret s předstíranou věcností.

„Ano, tamější psychiatrii,“ odpověděla mladá dáma bez zábran, jen se snad malinko začevenala, „měla zase ty svoje úzkosti a deprese, bála se lidí a vůbec vycházet ven, ale věřte mi, že mimo tyhle epizody byla vždycky docela zdravá a nic jí nechybělo. Byla navíc moc krásná!“

A Valja stále přikyvovala.

Maigret se už smířil s tím, že zbytek večera bude poslouchat nějaký příběh, do kterého podle všeho nebude schopen zasáhnout. Tvářil se však nadále vstřícně a trpělivě.

„Vadil jí každý silnější zvuk a skoro přestala jíst, neměla vůbec chuť k jídlu...“